

Dominique &
Marit Uittenhaaghe

Dubbelgangers

Sommige geheimen
blijven niet verborgen

Dominique en Marit Uittenhaaghe

Dubbelgangers

Uitgeverij Zomer & Keuning

EMMA

Hoera, het was weer de eerste zondag van augustus!

Ik was opgestaan met dat tintelende gevoel van blije verwachting, de voorpret die ik altijd had als ik naar de Deventer boekenmarkt ging. Dat was een uitje waar ik me elk jaar weer op verheugde, en dat ik zelden oversloeg. De hele dag snuffelen tussen boeken, dat is toch heerlijk?

Mijn man Paul ging zelden of nooit mee, ook al las hij erg graag. Maar hij ging liever een lange wandeling maken met onze hond Belle dan 'dat geslenter op een overvolle markt met een stuk of honderdduizend krioelende en graaiende boekenwurmen', zoals hij het noemde.

Ondanks dat het midden in de zomer was, werkte het weer niet echt mee. Het was bewolkt en met achttien graden niet bijzonder warm, maar het was droog, dat was het belangrijkste.

Ik was al om acht uur vanuit Medemblik vertrokken en het dashboardklokje gaf kwart over tien aan toen ik het parkeerterrein opreed. Het was nog niet echt druk.

Ik aptte naar Paul dat ik veilig in Deventer aangekomen was, wat hij meteen beantwoordde met: *Veel plezier*. Toen ging ik eerst om een bakje koffie, daar was ik wel aan toe. Daarna liep ik naar de eerste boekenkramen.

De ochtend vloog om, en ik genoot. Vele boeken gingen door mijn handen. Ik was een omnivoor als het om boeken ging, las van alles door elkaar en was nog niet overgestapt op een e-reader, ook al hadden onze meiden die pas nog voor mijn verjaardag willen geven. Gelukkig hadden ze even gepeild of ik dat een goed idee vond, want het was nogal een uitgave. Mijn reactie? 'Nee hoor, geef mij maar een echt boek!'

Meike, onze oudste, had me verzekerd dat het papieren boek z'n langste tijd gehad had, maar ik wilde er niet aan. En toen ik al die kramen met al die boeken zag, kon ik me ook niks voorstellen bij een wereld zonder papieren boeken. Stel dat er alleen maar e-boeken waren, hoe zou zo'n boekenmarkt er dan uitzien? Zouden der-

gelijke kramen dan alleen nog maar op antiek- of rommelmarkten te vinden zijn?

Het weer klaarde zowaar wat op en ik streek neer op een van de vele terrasjes voor een lekkere uitsmijter. Daarna wandelde ik de markt weer op. Ik liet mijn blik over de vele marktgangers gaan – en opeens stakte mijn hart in mijn keel.

Een paar kramen verderop stond Paul, innig gearmd met een wildvreemde vrouw.

Mijn hart sloeg van schrik een paar slagen over. Wat deed Paul hier? En wie was die vrouw, die hem zo verliefd aankeek?

Ik schudde mijn hoofd. Em, je ziet spoken, zei ik tegen mezelf. Dat kán Paul helemaal niet zijn. Paul zit thuis, of is aan het wandelen met Belle. Jij hebt zelf de auto mee, dus hoe zou hij in Deventer moeten komen?

Misschien is hij wel met die vrouw meegereden, zei een akelig stemmetje in mijn hoofd.

Maar dan nog. Als Paul iets met een andere vrouw zou hebben, zou hij zich met haar toch niet laten zien op een plaats waarvan hij bij voorbaat wist dat hij de kans liep mij tegen te komen?

Ik keek nog eens goed. Maar dat was toch echt Paul. Zelfde haar-kleur, zelfde brede nek, zelfde zonnebril. Hij had zijn lichtblauwe poloshirt aan, dat hem zo goed stond. Alleen die witte broek kende ik niet. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Hoe kwam hij aan die broek? Of was het Paul toch niet?

Wacht, ik zou hem een appje sturen, kijken hoe hij reageerde.

Ik pakte mijn telefoon en typte: *Waar ben jij nu?*

In een mum van tijd had ik een berichtje terug: *Thuis, hoezo?*

De man in het lichtblauwe poloshirt had alleen maar oog voor de vrouw en had geen bericht verstuurd.

Ik slaakte een zucht van verlichting. Het was Paul niet. Hij leek alleen griezellig veel op hem.

Ik liep iets dichterbij en bleef staan bij de kraam naast die waar de man en de vrouw aan het snuffelen waren – zij aan de boeken, hij aan haar. Ik stak mijn hand met daarin mijn telefoon omhoog en deed alsof ik een overzichtsfoto van de markt wilde maken. Toen drukte ik een paar keer af, in de hoop dat de man op een van de foto's zou staan.

Op dat moment keek de man op, en hoewel ik nu wist dat het Paul niet was, hield ik even mijn adem in. De gelijkenis was zo groot dat ik toch weer ging twijfelen. Was het 'm nu wel of niet?

De man zag mij kijken, trok zijn wenkbrauwen wat geërgerd op, nam de vrouw – zijn vrouw of zijn vriendin? – bij de hand en zei, met een zware stem die heel anders was dan die van Paul: ‘Kom, we gaan verder.’

Ik voelde me betrap en wendde me snel naar de boekenkraam, waar ik zogenaamd geïnteresseerd in een boek begon te bladeren. Vanuit mijn ooghoeken volgde ik de man, die zijn arm om de vrouw heen had geslagen en twee kramen verderop weer bleef staan. Nu ik beter keek, zag ik toch meer verschillen met Paul: hij was wat slanker, hij had meer haar op zijn armen, en hij droeg knalrode schoenen. Zulke schoenen zou Paul nooit dragen.

‘Hé juffie, lees je dat boek hier uit, of neem je 't mee naar huis? In dat geval kost het twee euro,’ hoorde ik op dat moment in een onvervalst Rotterdams accent.

Ik keek geschrokken op in het lachende gezicht van de koopman. Boek? Welk boek? Haastig diepte ik mijn portemonnee op uit mijn tas en overhandigde hem de gevraagde twee euro.

Op dat moment maakte mijn telefoon weer een berichtgeluidje. Ik stopte het boek in mijn tas en keek. Een appje van Paul. *Wat is er dan?*

Ik aptte terug: *Gek verhaal, hoor je thuis wel.*

Ik trok me terug in een rustig hoekje en bekeek de foto's op mijn telefoon. Op een ervan was de man goed te zien, en als je niet beter wist zou je beslist denken dat het een foto van Paul was.

Ik had weleens gehoord dat iedereen ergens op aarde een dubbelganger had rondlopen, maar dat vond ik moeilijk te geloven. Nu had ik het met eigen ogen gezien. Als helft van een eeneiige tweeling was ik het gewend dat er iemand rondliep die sprekend op me leek, maar was datzelfde mogelijk met iemand die in de verste verte geen familie van je was? Of zouden die man en Paul ergens in een ver verleden een gezamenlijke voorvader hebben?

Ik was wel vaker iemand tegengekomen die sterk op iemand anders leek. Toen mijn vader al een paar jaar dood was, zag ik eens een man in het winkelcentrum die veel op hem leek en die zelfs net

zo liep als hij. Ik was er toen gewoonweg ontdaan van. En er waren natuurlijk ook talloze lookalikes, die daar soms zelfs hun werk van maakten: de Elvissen en Michael Jacksons waren niet aan te slepen. Ik had zelfs weleens gehoord dat dictators lookalikes gebruikten om zichzelf tegen een aanslag te beschermen.

Ik keek om me heen. Eens kijken welke beroemdheden hier rondlopen, dacht ik grijnzend. Tussen die honderdduizend mensen zouden er vast wel meer lookalikes zijn. Zie je wel, die serveerster op het terras leek wel een beetje op Tineke Schouten, en haar collega achter de bar kon met een beetje goede wil doorgaan voor Gordon.

Ik begaf me weer onder de marktgangers. Ik kuierde op m'n gemakje tussen de kraampjes door. Nu had ik meer oog voor de mensen dan voor de boeken. De overbuurvrouw, de directeur van de lagere school, een zus van Karin Bloemen: ze liepen allemaal zomaar rond op de Deventer boekenmarkt.

Ik kreeg plezier in het spelletje. Kijk, daar had je de dubbelganger van Helga van Leur, en o, was dat niet net Máxima? Zou die vrouw dat zelf ook zien als ze in de spiegel keek? En zo ja, zou ze het leuk vinden?

Sofie en ik vonden het als kind heel gewoon dat we dubbelgangers waren. Logisch, we wisten niet beter. Ralf, onze jongere broer, vond het zelfs een tijdje 'niet eerlijk' dat er van hem maar één exemplaar was. Hij had voor zijn zesde of zevende verjaardag zelfs 'een tweelingbroer' op zijn verlanglijstje gezet.

Eens kijken of er op deze markt voor mijn broertje een dubbelganger te vinden was...

Na een tijdje zag ik een boekhandelaar die wel wat van hem weg had. Ik liep op het stalletje af en groette de man vriendelijk. Hij knikte alleen maar en ging verder met sorteren. Ik zocht tussen de boeken. Hij had van alles staan, mooie boeken wel, maar de prijs zou wel navenant zijn.

Ik viste er een boek uit dat Paul wel zou aanstaan: *Handboek model stoommachines*. Paul was gek op alles wat met stoom te maken had, en dit boek had hij volgens mij nog niet. Het kostte een tientje, zag ik op het voorblad. Het was een dik boek en het zag er nog goed uit, dus dat had ik er wel voor over.

‘Wilt u een tasje?’ vroeg de man met een licht accent dat me aan prins Bernard deed denken.

‘Nee, dank u, ik stop het zo wel in m’n tas, beter voor het milieu.’

Na een voorspoedige reis kwam ik om kwart voor vijf thuis. Paul wachtte me op met ons dagelijkse glaasje-port-voor-het-eten.

Ik legde de oogst van die dag op de tafel: twee romans, drie thrillers, een vegetarisch kookboek voor Femke, onze jongste dochter, en het boek voor Paul. Verbaasd keek ik naar nog een boek dat ik bij mijn weten niet gekocht had. Het heette *Wegwijzer voor een zelfverzekerd leven*.

Toen schoot me de Rotterdamse boekverkooper te binnen, en ik begon te grinniken.

‘Wat lach jij nou?’ vroeg Paul.

Ik vertelde hem over zijn dubbelganger op de boekenmarkt.

‘Dus dat was je gekke verhaal. Dacht je nu echt dat ik daar liep met een vreemde vrouw?’ vroeg Paul. Hij leek wel gekwetst.

‘Nou, die man leek echt veel op jou,’ verdedigde ik mezelf. ‘Kijk maar.’ Ik pakte mijn telefoon en zocht de foto op. ‘Hij had zelfs net zo’n poloshirt als jij.’

Paul bekeek de foto en haalde zijn schouders op. ‘Dat zie je toch zo, dat ik dat niet ben.’

Toen ging de vaste telefoon. Mijn zus, zag ik.

‘Hoi zussie.’

‘Emma. Goed dat ik jou gelijk heb.’

Ik lachte. ‘Had je anders verwacht dan?’ Paul was niet zo van het telefoon opnemen.

Sofie grinnikte, maar werd gelijk weer serieus. ‘Ik val maar met de deur in huis: hebben jullie zin om met ons een week naar het Beierse Woud te gaan?’

‘Wanneer?’

‘Ergens in het voorjaar of zo, dat kunnen we zelf bepalen, in elk geval buiten het toeristenseizoen. We dachten zelf aan april of mei. Bas heeft via zo’n schoolbanksite weer contact gekregen met Alex, iemand met wie hij al bevriend was vanaf de kleuterschool. Ze zijn elkaar uit het oog verloren toen de vader van Alex een baan kreeg in het buitenland; ze waren toen een jaar of zestien. Alex heeft begin

dit jaar in het Beierse Woud een verwaarloosd hotel-restaurant gekocht en is dat compleet aan het renoveren, en omdat hij het zo leuk vindt dat het contact met Bas weer hersteld is, mogen we daar met het hele gezin een week gratis logeren als het klaar is. Maar de jongens willen toch niet mee, dus mogen we twee andere mensen meenemen. Als ik Bas zo hoor, worden het mooie, ruime kamers. En: logies met uitgebreid ontbijtbuffet, Em!’

Sofie wist altijd precies de juiste snaar te raken... Uitgebreid ontbijtbuffet! Ik kreunde hardop.

Paul keek verschrikt op. ‘Wat is er?’

‘O, niks. Ik moest ineens ergens aan denken.’

Ik hoorde Sofie lachen. Zij wist natuurlijk meteen dat ik dat ontbijt al voor me zag. Sofie kende me van haver tot gort.

‘Nou, heb je zin?’ vroeg ze.

‘Ik wel. Altijd, dat weet je. Even aan Paul vragen.’

‘Zeg maar tegen hem dat ze er ook allerlei kastelen en burchten in de omgeving hebben, dan is hij meteen om.’

Ik legde mijn hand over de hoorn en zei tegen Paul: ‘Sofie vraagt of we zin hebben om een week met hen naar het Beierse Woud te gaan.’

‘Wanneer?’

‘Ergens volgend voorjaar, april of mei of zoiets. Een aanbod van een vriend van Bas. De vraag is nu alleen of we mee willen.’

‘Tuurlijk! Huisje of hotel?’

‘Hotel. Met ontbijtbuffet.’

‘O. Vandaar die kreun.’ Paul grijnsde naar me.

‘En er zijn daar ook allerlei burchten en kastelen.’

Paul liet een volmaakte imitatie van mijn kreun horen.

Ik stak mijn tong naar hem uit en riep door de telefoon: ‘Ja. We willen!’

Sofie lachte. ‘Leuk, wij hebben er ook zin in. Bas heeft al zitten googelen, de omgeving daar moet erg mooi zijn. Alex vertelde dat er allerlei wild zit: wolven, lynxen, zelfs beren. En dan kunnen we ons Duits weer eens ophalen. Kijken of de lessen van Zwartje zijn blijven hangen. Binnenkort bellen of mailen we wel om het een en ander af te spreken. Goed?’

‘Oké. Hoe heet het plaatsje waar dat hotel staat?’

‘Waidhaus.’

‘Waidhaus,’ zei ik tegen Paul. ‘Even onthouden, dan zoeken we zo wel op waar het ligt.’ En weer tegen Sofie: ‘Bedankt joh. Nou, tot horens. En de groeten aan Bas.’

‘Jij aan Paul.’

Ik legde de hoorn glimlachend neer en draaide me om naar Paul. ‘Wat eten we vandaag?’

Die nacht droomde ik dat we in Waidhaus waren. Toen we op een morgen het dorp gingen verkennen, keken we nieuwsgierig rond. Opeens riep ik opgewonden: ‘Kijk, daar, en daar, en daar!’ Ik draaide me om naar Bas en Sofie, die een paar meter achter ons liepen. Abrupt bleef ik staan, zodat Paul, die tegen mij liep te praten, mij opeens kwijt was.

‘Wat is...’ begon hij, maar ik zwaaide en wees, blijkbaar op zo’n idiote manier dat hij verbijsterd zweeg.

‘Kijk! Kijk dan!’ riep ik, terwijl ik alle kanten op wees. ‘Daar! En daar, en daar!’

Alle mannelijke bewoners van Waidhaus waren dubbelgangers van Zwartje, onze vroegere leraar Duits...

Een paar dagen later ging ik een dagje naar Alkmaar, waar de oudste van onze twee dochters woonde. Meike was vijftientig, getrouwd met Jelle en bedrijfsleidster bij een grote supermarkt. Op dinsdag waren we allebei vrij, en eens in de drie weken ging ik een dagje naar haar toe en hadden we ‘meidendag’. Soms kwam Femke, onze jongste dochter, ook, dat hing ervan af of ze college had of niet. Zij studeerde psychologie in Amsterdam en tijdens de vakanties, zoals nu, werkte ze in de horeca.

Meike had me de avond ervoor gebeld of ik deze keer ook mijn moeder mee wilde nemen. ‘Ik heb oma al zo’n tijd niet gezien, ik weet zeker dat zij ervan zal genieten. Femke is ook van plan om te komen, die is vrij morgen. En jij hoeft maar een klein stukje om te rijden als je hiernaartoe komt.’

Ik bromde wat. Mijn moeder mee? Daar had ik eerlijk gezegd niet zo’n zin in. O, het was een aardig mens, hoor, en nog behoorlijk kwiek voor haar leeftijd – eenenzeventig – maar sinds mijn vader

was overleden, was ze soms nogal claimerig.

Meike hoorde me blijkbaar brommen, want ze lachte hardop en zei: ‘Zomaar voor een keertje, mam, dat is toch niet zo erg? En je doet oma er een groot plezier mee.’

‘Goed hoor. Weet oma dat ik haar op kom halen?’

‘Ja, ze weet alleen nog niet hoe laat. Ik heb haar net aan de telefoon gehad en toen heb ik het haar voorgesteld, ik heb nog wel gezegd dat ik het eerst met jou moest overleggen.’

‘En dan kan ik natuurlijk moeilijk nee zeggen,’ zei ik toch wat kribbig.

Meike deed of ze mijn toon niet hoorde. ‘Femke komt om een uur of twaalf. Als jullie dan ook hier kunnen zijn, gaan we eerst gezellig samen lunchen, en daarna gaan we iets leuks doen.’

‘Iets leuks? Wat dan?’

‘Dat zie je morgen wel. Laat jij oma nog weten hoe laat je om haar komt?’

‘Goed, meis. Ik heb er zin in. Tot morgen.’

De volgende morgen stopte ik om klokslag elf uur voor het huis in Hoorn waar mijn moeder woonde. Ze stond al voor het raam en zwaaide naar me, als teken dat ze me gezien had en dat ze eraan kwam. Even later reden we samen richting Alkmaar.

‘Hè, gezellig dat ik een keertje mee kan. Ik heb de meisjes al zo lang niet meer gezien,’ zei mijn moeder.

Hoorde ik daar een licht verwijt? ‘Nou, met je verjaardag zijn ze allemaal nog geweest, mam.’

‘Jawel, maar dat is alweer ruim twee maanden geleden. Ik snap best dat mijn kleinkinderen het allemaal druk hebben met hun baan of hun studie, maar af en toe een bezoekje aan oma moet toch kunnen? Ik bedoel, nu kan het nog.’

‘Was je van plan om gauw dood te gaan dan?’ Het ontschoot me, maar meteen had ik daar spijt van. ‘Sorry, mam. Zo bedoelde ik het niet.’

‘Hoe bedoelde je het dan?’ vroeg ze op gekwetste toon.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik bedoelde er niks mee. Laat maar.’ Ik voelde me weer twaalf.

‘Wil ik een pepermuntje?’ vroeg ik om haar af te leiden.

‘Ja, graag.’

Ik pakte het trommeltje dat we altijd in de auto hadden staan en gaf het aan haar. Ze pakte er een uit en vroeg: ‘Jij ook eentje?’

‘Ja, doe maar.’ Dan had ik tenminste iets in mijn mond en had ik even een excuus om niet te hoeven praten.

Mijn pepermuntje was al snel op – ik nam me altijd voor om er net zo lang over te doen als Paul, die het helemaal liet smelten in zijn mond zonder er actief op te zuigen en er dan wel een halfuur over deed, maar om de een of andere reden begon ik na de eerste minuut al te kauwen en was het zo weg – en de eerstvolgende tien minuten zwegden we allebei. Soms leek het wel alsof we deden wie het langst kon bokken. Sofie leek veel meer op onze vader, die kon dat niet. Ralf trouwens net zomin.

‘Ik heb van de week toch zoiets geks beleefd,’ probeerde ik de snijdende sfeer te doorbreken.

‘O?’ Het was wel een eenletterwoord, maar toch een reactie. Dit keer zouden we ons record niet halen.

‘Ja. Ik was zondag op de Deventer boekenmarkt en toen dacht ik dat ik Paul zag, met een andere vrouw. Maar het was ’m niet, het was zijn dubbelganger.’

‘O?’

‘Maar hij leek sprekend. Ik schrok ervan, heb zelfs naar Paul geappt om te kijken of hij wel gewoon thuis was. Later kon ik er wel om lachen, en ik kreeg er lol in om tussen al die marktgangers mensen te vinden die op bekende Nederlanders leken. Die bleken er genoeg, ik zag iemand die zo door kon gaan voor Gordon, en een dubbelgangster van Karin Bloemen. Er was ook iemand die sprekend leek op Máxima. En na even zoeken zag ik zelfs een dubbelganger van Ralf.’

‘Ralf? Die zou je nooit tegenkomen op welke boekenmarkt dan ook.’

Dat wist ik natuurlijk ook. Ralf hield helemaal niet van boeken en lezen, hij las alleen maar strips, dus een boekenmarkt was wel de laatste plaats waar je hem zou tegenkomen. Zeker niet in Deventer, want mijn broer woonde in Vlissingen.

‘Nee, dat weet ik. Maar het leek me wel grappig. Weet je nog dat Ralf vroeger jaloers op ons was omdat Sofie en ik wel met z’n

tweeën waren en hij maar alleen was? Nou, daar stond zijn dubbelganger achter een boekenkraam. Alleen was hij wat ouder en wat slanker en hij praatte een beetje als prins Bernhard, en o ja, zijn haar was wat langer, zoiets als Ralf een paar jaar geleden had.’

Op dat moment verslikte mijn moeder zich in haar pepermuntje, ze kreeg plotseling een enorme hoestbui. Ik kon niet direct opzij kijken omdat we net een stoplicht naderden en ik moest remmen. Toen we stilstonden, keek ik haar ongerust aan. ‘Gaat het wel?’

Ze schudde haar hoofd en hoestte nog wat na. ‘Ja hoor,’ zei ze met een kikker in haar keel.

‘Zal ik mijn flesje water voor je pakken?’

Ze schudde met een driftig gebaar haar hoofd. ‘Ik zei toch dat het wel ging? Rij nou maar gewoon door.’ Ze maakte een handbeweging: toe nou maar, en kuchte nog een keer. Ze pakte een zakdoekje uit de tas op haar schoot, veegde daar haar ogen mee af en snoot haar neus. Daarna stopte ze de zakdoek terug en keek strak voor zich uit, haar kin omhoog.

Daar kon ik me als kind al aan ergeren. Als mam boos werd – en dat werd ze op mij veel sneller dan op Sofie – ging ze niet schreeuwen of tieren, maar veranderde ze in een ongenaakbare ijskoningin, tenminste, dat gevoel kreeg ik er altijd bij. Dat ijzige straalde ze nu ook uit. En waarom? Ik kon er toch niks aan doen dat zij zich verslikte in haar pepermuntje?

Oké, als ze niet wilde dat ik dat flesje water voor haar pakte, ook goed.

Toen het licht weer op groen sprong, gaf ik een dot gas, toch een beetje pissig dat ze me niet eens toestond om haar te helpen.

Ik zuchtte. Het was weer zover. Waarom leek ik niet wat meer op Sofie? Die wist precies hoe ze met mam om moest gaan als die dat ijskoninginnenmasker opzette, of als ze ergens van schrok of als ze verdrietig was of als... weet ik veel. Altijd. Overal. Onder alle omstandigheden. Terwijl ik het idee had dat ik mam bij het minste of geringste al tegen de haren in streek.

Weer was het een poos stil. Toen we de straat in reden waar Meike en Jelle woonden, legde ik even mijn hand op haar knie. ‘Gezellig dat je erbij bent, we gaan er een leuke dag van maken.’

Ze knikte. ‘Dat is goed, kind. Fijn dat ik mee mocht.’

Van de slachtofferige toon waarop ze dat ‘mee mócht’ zei, dreigden mijn haren weer even overeind te gaan staan. Maar ik vermande me en concentreerde me op het inparkeren in een gaatje waar mijn auto maar net in paste. Ja, ik was misschien niet altijd even geduldig of tactvol, maar inparkeren kon ik als de beste!

Meike kwam net aanfietsen. ‘Zijn jullie er al? Lekker vroeg, zeg! Ik ben net nog even naar de bakker geweest om verse broodjes te halen voor bij de lunch.’

Verbeelde ik het me, of zag ze er een beetje moe uit? Ik schudde de gedachte van me af. Ik moest eens ophouden met dat overbezorgde moedergevoel. Meike was een volwassen vrouw die prima voor zichzelf kon zorgen.

Ze zette haar fiets tegen de muur en viel ons om de hals. ‘Zo leuk dat jullie er allebei zijn, en dat Femke ook komt. Ik heb me er zo op verheugd!’ Haar frisse gezicht straalde helemaal, en van de vermoeidheid die ik op haar gezicht dacht te zien, was niets meer over.

Ze ging ons voor naar binnen en nam onze jassen aan om ze aan de kapstok te hangen. Daarna liepen mam en ik naar de gezellig ingerichte woonkamer, terwijl Meike naar de keuken ging. ‘Willen jullie koffie?’

‘Graag,’ zeiden we allebei tegelijk.

‘Moet je dat nog vragen aan zo’n stelletje koffieleuten als wij?’ grapte mam.

Ik keek naar haar. Ze zag er weer gewoon uit, niet meer dat ijzige. Wat haar ook dwarsgezeten had, het was nu weg.

Net toen Meike met de koffie binnenkwam, zagen we Femke voor het raam staan. ‘Hebben jullie nog een bakkie voor een arme student?’ riep ze. Meike liep lachend naar de voordeur en liet haar zusje binnen.

Meike en Femke leken weinig op elkaar. Meike was lang en slank, had het donkere haar van Paul, en net als hij lichtblauwe ogen en hoekige gelaatstrekken. Femke was tenger, net als ik blond, met grijsgroene ogen en een hartvormig gezichtje. Femke leek uiterlijk veel op mij en Sofie van vroeger. Meike leek qua karakter veel op Sofie, en Femke had het opgeruimde en vrolijke karakter van Paul. Gelukkig had geen van beide meiden mijn vervelende karaktereigenschappen geërfd, en konden ze het prima met elkaar vinden. Van

de irritatie die tussen mij en mijn moeder zo vaak voorkwam, merkte ik tussen hen en mij gelukkig niets. Maar misschien kwam dat nog als ik ouder en onhebbelijker werd...

Toen we aan de koffie zaten, vroeg Femke: 'Wat gaan we vanmiddag doen? Je deed zo geheimzinnig aan de telefoon.'

Meike lachte. 'We gaan vanmiddag iets doen wat alle vrouwen bij ons in de familie graag doen. Daarom heb ik oma gevraagd om mee te komen. Ik heb tante Sofie ook uitgenodigd, maar die kon helaas niet, en toen ik haar vertelde wat we gingen doen, vond ze dat erg jammer.'

Iets wat alle vrouwen in de familie graag doen? Mijn hersens werkten koortsachtig, maar ik kon niets verzinnen.

Ik keek naar Femke. 'Weet jij wat ze bedoelt?'

Femke schudde haar hoofd. 'Weet jij het, oma?'

Maar ook die had geen idee.

Meike schaterde om onze gezichten. 'Jullie zouden jezelf eens moeten zien. Zal ik het dan maar vertellen, of zal ik wachten tot na de lunch?'

'Vertellen, nu!' commandeerde Femke.

'Ja, het is ook wel beter dat ik het vóór de lunch vertel,' lachte Meike. 'Dan kunnen jullie daar rekening mee houden met hoeveel je eet.'

Het had dus iets met eten te maken.

'Wat lusten we nu allemaal graag?' liet Meike ons weer raden.

'Ja, van alles,' zei Femke. 'Erwtensoep, biefstuk, zalm, Parijse aardappeltjes...'

'Koud,' zei Meike. 'Ga verder.'

'Eh... warme croissants, profiteroles, dame blanche...'

'Warm,' zei Meike lachend.

'Het is dus een toetje. Eh... tiramisu, Haagse bluf...'

'Koud,' zei Meike weer.

'En je zei daarnet warm,' protesteerde Femke.

'Ja, waarbij zei ik dat?'

'Bij die dame blanche,' zei mam ineens enthousiast. 'Ik weet het, je bedoelt dat we allemaal dol zijn op chocola!'

'Precies, goed geraden, oma. Vanmiddag gaan we naar een chocoladeworkshop. We gaan zelf bonbons maken.'

Het water liep me in de mond bij het idee alleen al. Bonbons!
Daar kon je me midden in de nacht voor wakker maken.

Ik kreunde even. Mijn heupen...

Nou ja, dan moest ik morgen maar een extra rondje lopen.
Vanmiddag ging ik lekker genieten!

EMMA

Niet één, maar minstens drie rondjes zou ik extra moeten lopen! En dat zou ik de rest van de week vol moeten houden, bedacht ik de volgende morgen toen ik nog even in bed lag te soezen. Ik stak mijn arm uit naar Paul, maar die bleek verdwenen. Die liep natuurlijk al zijn ochtendronde met Belle. Onze husky had veel beweging nodig en zodoende kregen wij dat ook. Hoewel, eerlijk gezegd kwam het uitlaten meestal op Paul neer, ik liep alleen tussen de middag een kort rondje. Ik had daar een ijzersterk argument voor: het was zijn hond. Hij had haar een paar jaar geleden gekregen, toen hij met een burn-out thuiszat, en sindsdien waren ze onafscheidelijk. Natuurlijk was ik ook gek op haar en zij op mij, maar ja, in haar ogen was Paul de leider van de roedel.

De workshoplocatie was in het centrum van Alkmaar, en we waren ontvangen met koffie en petitfours. Dat laatste leek me niet zo'n goed idee, maar ik begon te watertanden toen ik ze zag: kleine kunstwerkjes in verschillende kleuren marsepein met chocoladebloemetjes erop. En per slot van rekening had ik bij de lunch maar één broodje genomen.

Er waren in totaal twaalf deelnemers voor de workshop, en tot mijn verbazing waren er zelfs twee mannen bij. De ene was een man van een jaar of zeventig die zich voorstelde als Bram, de ander zag eruit als De Sterkste Man Van Nederland, zo'n type met bovenarmen zo dik als mijn dijbenen, en met vingers als worstjes. Hij leek zich prima op zijn gemak te voelen, al was dit geen plek waar je een type als hij zou verwachten. Hij vertelde dat hij de workshop cadeau gekregen had als geintje van zijn vrienden en dat hij zich niet wilde laten kennen: hij had beloofd ernaartoe te gaan en uitgebreid verslag te doen. Hij vroeg onze toestemming om foto's te maken, als bewijs tegenover zijn vrienden dat hij écht geweest was.

De overige zes vrouwen hoorden bij elkaar en vierden zo te zien een vrijgezellenfeest. Ook zij wilden graag foto's maken, en dat vonden we allemaal best. De bruid in spe was verkleed als Zeeuws Meisje en voelde zich daarbij ogenschijnlijk prima op haar gemak.

Ze had er duidelijk zin in en het leek me een heel leuk mens. Maar een van de dames uit haar gevolg stond me al meteen tegen: zo'n opgedirkt type dat zichzelf Heel Charmant vond en meteen alle aandacht naar zich toe wilde trekken.

We werden vriendelijk welkom geheten door een mevrouw die zich voorstelde als Betty. Ze vertelde uitgebreid over de geschiedenis van de chocola, en dat het niet alleen lekker was, maar ook gezond: er bleken stoffen in te zitten die hart- en vaatziekten tegen gingen. Kijk, dat was nog eens nuttige informatie! Ik voelde me op slag minder schuldig over de hoeveelheid calorieën die ik ongetwijfeld binnen zou krijgen.

Mevrouw Opgedirkt onderbrak Betty geregeld met zogenaamd grappige opmerkingen. Mijn ergernis groeide met de minuut, en de overige deelnemers leken die ergernis te delen. Maar de ijzige blik die Betty haar op een gegeven moment toewierp, smoorde alle overige uitlatingen, en ze werd zowaar stil. Goed gedaan, Betty!

Ook kwamen de diverse technieken ter sprake. Het leek niet al te moeilijk. We kregen allemaal een groot plastic schort voor en daarna gingen we aan de slag. Eerst mochten we zelf een doosje van chocolade maken, daar konden we na afloop onze eigengemaakte bonbons in meenemen. Daarna moesten we vier groepjes van drie vormen. Elk groepje zou drie verschillende bonbons maken, zodat we aan het eind van de workshop twaalf verschillende bonbons mee naar huis zouden krijgen. De vrijgezellenfeestdames vormden twee groepjes, en mam zei dat zij wel met de beide mannen in een groepje ging, dan kon ik samen met mijn beide meiden.

Onder veel gekwetter – ongelooflijk, wat konden vrouwen toch een hoop lawaai maken als ze met iets leuks bezig waren – werd er geroerd, gekneed, gegoten, gevormd, versierd. En dat viel nog niet mee. Het eindresultaat zag er níét uit, tenminste, bij mij niet. Zeeuws Meisje bakte er ook niks van, maar die leek daar helemaal niet mee te zitten. De spierbundel bleek echter met zijn worstvingers de prachtigste creaties te kunnen maken.

Af en toe keek ik om me heen. Mevrouw Opgedirkt leek naast aandacht trekken een nog grotere passie te hebben: chocola. Ze maakte tenminste constant kauwende bewegingen. Of zou dat van frustratie zijn omdat Betty haar opvallend vaak op de vingers keek?

Ook Femke was in haar element, die kon al haar creativiteit kwijt in een klusje als dit. En Bram maakte zichtbare avances naar mijn moeder, die daar minzaam op reageerde. Ik kon haar wel door elkaar rammelen. Mam! Geniet nou eens!

Aan het eind van de workshop werden alle resultaten bekeken en geproefd. De bonbons van Meike leken vergeleken met de mijne al heel aardig, maar Femke en mam hadden echt talent. Natuurlijk hadden we allemaal veel lol, en bij het proeven bleek het niet echt belangrijk hoe de bonbons eruitzagen, zelfs de mijne smaakten hemels. En er was een chocoladetruffel die je alles om je heen deed vergeten...

Bij die laatste gedachte schoot ik overeind. Ik ging er nú uit, sprak ik mezelf streng toe, om het aantal rondjes te lopen dat nodig was om te voorkomen dat al dat lekkers zou beklijven op mijn heupen.

Mijn luie ik ging ertegenin: vanmiddag zou ik Belle uitlaten en extra lang met haar lopen. Straks kwam Paul thuis en het was ongezellig voor hem als ik dan net een paar rondjes ging lopen. Eerst maar eens samen ontbijten.

De luie ik won.

's Middags, na mijn uitgebreide rondje met Belle (jaja, dát voorne men voerde ik in ieder geval uit), belde ik Sofie.

'Hoi Fie. Ik ben vorige keer helemaal vergeten te vragen wat de naam is van dat hotel. Paul en ik hebben gegoogeld op Waidhaus, maar daar staan er meer.'

'Hotel Waldblick. Het ligt even ten noorden van Waidhaus, aan de rand van een bos. Ik zal je de link wel mailen, al is dat een verouderde website. Door de verbouwing wordt het interieur veel luxer, maar dan heb je alvast een indruk hoe het er vanbuiten uitziet,' zei Sofie.

'Ik verheug me er zo op,' zei ik. Een week met Sofie en Bas, heerlijk samen wandelen door de bossen, genieten van dat uitgebreide ontbijtbuffet, misschien zelfs een dagje naar Praag, want we hadden gezien dat Waidhaus dicht bij de Tsjechische grens lag.

'Ja, wij ook,' zei Sofie. 'Was het trouwens gezellig gisteren? Ik vond het zo jammer dat ik niet mee kon. Ik had vanmorgen mam aan de lijn, ze zei dat ze het zo fijn vond dat ze mee mocht, en dat jij haar op wilde halen.'

Ik gromde even. ‘Nou, het was dat Meike zo aandrung... Het was onderweg weer eens raak. Ze verslikte zich in haar pepermuntje, en toen ik alleen maar bezorgd vroeg of ik een flesje water voor haar moest pakken, veranderde ze zomaar weer eens in de ijskoningin. Alsof ik er wat aan kon doen dat ze zich verslikte!’

‘Dan zal dat wel niet door dat verslikken gekomen zijn,’ stelde Sofie nuchter vast. ‘Misschien merkte ze aan je dat je niet zo’n zin had om haar mee te nemen?’

‘Nee, echt niet, Fie! Alleen... Ze deed weer zo slachtofferig, klaagde dat ze de kleinkinderen bijna nooit zag, dat ze best wat vaker op bezoek konden komen, nu het nog kon, en dat laatste viel bij mij verkeerd, dus toen vroeg ik waarom ze dat zei en of ze soms van plan was om gauw dood te gaan, en...’ Ik zuchtte. ‘Het bekende liedje. Ik kan nu eenmaal niet zo goed met haar omgaan als jij.’ Ik zei het wat snibbig, ik hoorde het zelf. ‘Sorry, Fie.’

‘Je hoeft tegen mij geen sorry te zeggen.’

Ik zuchtte maar weer eens.

‘Mam heeft daar trouwens niks over gezegd,’ troostte Sofie me. ‘Zij had het er voornamelijk over dat het zo leuk was.’

Ik werd meteen weer enthousiast. ‘Dat was het ook! De enige die aan de feestvreugde ontbrak, was jij. Maar misschien kunnen we het nog eens overdoen, met jou erbij?’

‘Lijkt me een prima idee.’

Ik had nog maar net opgehangen of de telefoon ging.

‘Met Emma.’

‘Hoi, met Ralf.’

‘Ja, dat zag ik. Hoe is het?’

‘Gaat wel.’

Gaat wel? Dat klonk als ‘matig’.

Ik hield van mijn broer, tenslotte had ik er maar één. Maar zijn en mijn interesses lagen te ver uiteen om te kunnen spreken van een hechte band. Soms vond ik dat jammer, maar ik had me er al bij neergelegd dat dat ook niet meer zou komen. Toch had hij een bijzonder plekje in mijn hart, per slot van rekening was en bleef hij mijn ‘kleine broertje’ – al stak hij meer dan een kop boven mij en Sofie uit.

Na de middelbare school had Ralf diverse banen gehad, verspreid

over het hele land. Niet dat Ralf iemand was van twaalf ambachten en dertien ongelukken, maar hij was wel iemand die al snel uitgekeken raakte op een baan, en zijn rusteloze geest had vaak behoefte aan een nieuwe uitdaging. Misschien dat hij ook daardoor al zo veel relaties achter de rug had, omdat hij net zo snel uitgekeken raakte op zijn vriendinnen. Mam maakte zich daar weleens zorgen over, zij zou graag zien dat hij eens ging settelen en een gezinnetje stichtte, misschien zelfs een stamhouder kreeg. Maar sinds hij de veertig gepasseerd was, had ze de hoop daarop maar opgegeven.

Sofie en ik waren ermee opgehouden om te investeren in elke nieuwe vriendin van Ralf. Misschien onaardig van ons, maar de ervaring had ons geleerd dat die relaties meestal niet langer duurden dan een jaar. Als hij al een naam noemde, vroegen wij niet meer door. De laatste naam die hij had laten vallen was die van ene Jessica, maar we hadden haar nog nooit ontmoet, dus ook dat was waarschijnlijk geen serieuze relatie geweest.

Ralf was nu alweer vier jaar procesoperator bij een chemisch bedrijf in Vlissingen, en had daar een leuk appartement vlak achter de boulevard. Ik snapte best wel dat vrouwen op iemand als Ralf vielen: hij zag er goed uit, was sportief (al kreeg hij de laatste tijd wel een beetje een buikje), leek zijn zaakjes goed voor elkaar te hebben, had altijd goed voor zichzelf kunnen zorgen, waste en streek zijn eigen kleren, kon lekker koken en er kwam één keer per week een huishoudelijke hulp, dus daar had hij geen vrouw voor nodig. Maar hij was ook een einzalgänger en liet weinig zien van wat hem bewoog, en ik kon me voorstellen dat vrouwen daar op de lange duur op afknapten.

Misschien belde hij wel om te vertellen dat hij een andere baan had en weer eens ging verhuizen. Er was tenslotte niets wat hem daarvan weerhield.

‘Ben je er nog?’ vroeg Ralf.

‘Ja, sorry, ik was even in gedachten. Is er iets?’

‘Hoezo?’

‘Nou, omdat je belt. Ga je weer van baan veranderen?’

‘Nee, dat niet.’ Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen zei hij weer: ‘Nee, dat niet.’

‘Wat is er dan?’

Ik hoorde hem zuchten. Dat was niks voor Ralf. Ik fronste mijn wenkbrauwen.

‘Zijn er problemen?’

‘Nog niet.’ Het werd steeds raadselachtiger.

‘Zeg dan eens wat er is,’ reageerde ik ongeduldig.

‘Ja zeg, als je zo begint...’

Ik haalde diep adem. ‘Ralf, je belt me omdat je iets wilt vertellen, draai er dan niet omheen.’

‘Het... het gaat om Jessica.’

‘O! Is die nog in beeld dan?’

‘Meer dan.’

Nu werd ik echt nieuwsgierig. ‘Vertel eens?’

‘We denken erover om te gaan samenwonen.’

‘O? Dan moet het wel dik aan zijn.’

‘Ja. Tenminste, het voelt heel goed.’

Mijn broer die sprak over hoe iets vóélde? De wonderen waren blijkbaar de wereld nog niet uit.

‘Weet mam het al?’

‘Nee, nog niet. Ik wilde het eerst aan jullie vertellen, kijken hoe jullie reageerden. Ik heb Sofie al een paar keer gebeld, maar die was steeds in gesprek, dus...’

‘Dus toen belde je mij maar.’ Ai, dat stak toch wel even, al wist ik dat hij altijd al beter met Sofie had kunnen opschieten. Ik herpakte me en zei: ‘Wat een geweldig nieuws, Ralf. Ik denk dat mam het hartstikke leuk zal vinden. Die hoopt al jaren op een leuke schoondochter.’

‘Ook als ze zou horen dat Jessica achttien jaar jonger is dan ik en twee kinderen heeft?’

Ik hoorde dat Ralf zijn adem inhield, alsof hij gespannen wachtte op mijn reactie. Nu begreep ik waarom hij zo aarzelend klonk. Het was niet niks wat hij vertelde.

Allerlei gedachten schoten door mijn hoofd. Ralf met een achttien jaar jongere vrouw? Dan was ze zevenentwintig, maar twee jaar ouder dan onze Meike. En dan ook nog eens twee kinderen? Wist Ralf wel waar hij aan begon? Niet alleen een nieuwe relatie, maar ook nog eens een paar kinderen voor wie hij verantwoordelijk zou zijn?

‘Hoe oud zijn die kinderen?’

‘Jente is net zes, en Joris is bijna drie.’

Ik had nu al medelijden met die kinderen. Want dat kon natuurlijk nooit goed gaan. Het viel te verwachten dat mijn wispelturige broer binnen de kortste keren uitgekeken zou zijn op die Jessica en haar kids, maar dan zouden die kinderen zich al wel aan hem gehecht hebben. Alhoewel, misschien was die Jessica wel gescheiden en waren ze ook nog regelmatig bij hun vader.

‘En de vader?’

‘Die leeft niet meer, hij is tweeënhalf jaar geleden verongelukt.’

Oei. Dat was een ander verhaal.

‘Weet je wel waar je aan begint?’ vroeg ik nu toch, al hoorde ik zelf hoe onvriendelijk dat klonk. En weet zij wel waar ze aan begint met jou, dacht ik erachteraan.

‘Ik denk het wel...’ Het klonk toch wat aarzelend.

‘Maar...?’

‘Geen maar,’ zei hij toen voor zijn doen ferm. ‘Ik wil ervoor gaan, en Jessica ook.’

Ik probeerde me voor te stellen wat een jonge vrouw met twee kleine kinderen zag in een man van bijna vijfenvestig, iemand die zowat haar vader en dus de opa van haar kinderen had kunnen zijn. Misschien was hij wel een soort laatste strohalm. Het viel uiteindelijk ook niet mee om twee kinderen in je eentje op te voeden. Maar mijn broer als vader, nou ja, stiefvader...?

‘Nou, dan wens ik jullie veel geluk met elkaar.’

‘Dank je wel. Maar waar ik dus voor bel... Ik wil binnenkort een keer naar Noord-Holland komen met Jessica en de kinderen, zodat jullie kennis met elkaar kunnen maken. Het leek ons het handigst om dat bij Sofie en Bas te doen, die hebben de grootste woonkamer. En de vraag aan jou en Paul is om dan mam op te halen en met haar naar Heerhugowaard te komen. Tenminste, als dat uitkomt bij Sofie en Bas.’

Dit ging me allemaal wat te snel. ‘En wanneer was je van plan om mam hierover in te lichten? Of wil je opeens met Jessica en de kinderen voor haar neus staan?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb alleen geen idee hoe ze zal reageren. Daarom wilde ik het eerst met jullie overleggen. Ik dacht... Ik hoop-te...’

Ik begreep meteen wat hij bedoelde. ‘Je hoopte dat wij het alvast tegen haar zouden zeggen.’

‘Ja, eigenlijk wel. Weet je, ik snap best dat jullie terughoudend zijn tegenover weer een nieuwe vriendin, daar heb ik het zelf naar gemaakt. Maar met Jessica is het anders. We kennen elkaar nu anderhalf jaar, hebben sinds een jaar een relatie en we merken dat we steeds meer naar elkaar toe groeien. Ik zou heel graag willen dat Jessica én haar kinderen door jullie met open armen ontvangen worden. Ze heeft het heel moeilijk gehad de afgelopen jaren.’

Mijn broer die rekening hield met de gevoelens van een ander. Weer dacht ik: de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Zou die Jessica dan zo’n goede invloed op hem hebben?

‘Nou, goed dan,’ zei ik. Ik wilde haar weleens ontmoeten. ‘Kun je anders een foto van haar en de kinderen mailen? Dan print ik die en zal ik ze meenemen als ik naar mam ga. Want zoiets wil ik haar niet telefonisch meedelen.’

‘Fijn, je bent een schat.’

‘Bel je dan zelf met Sofie om het te vertellen en een afspraak te maken?’ Ik was heel benieuwd hoe Sofie op dit bericht zou reageren.

‘Is goed. Enne... bedankt alvast, Em. Ik zal die foto meteen mailen.’

Hij mailde de foto inderdaad meteen nadat hij opgehangen had. Ze stonden er met z’n vieren op, als een doorsneegezinnetje: Ralf met het jongetje op schoot, het meisje naast Jessica. Eerste indruk: sympathieke vrouw, beetje type Yvon Jaspers. Het meisje was uiterlijk precies haar moeder, met een open gezicht en een vrolijke lach. Het jongetje keek met een ernstig gezichtje in de camera. En Ralf... Ralf leek wel gelukkig!

Feelgoodroman over een zussenband en een familiegeheim

Tweelingzussen Emma en Sofie zijn een ‘gespiegelde tweeling’: ze lijken sprekend, maar zijn elkaars tegenpolen. Ze komen uit een hechte familie en hebben veel contact met elkaar, ook al hebben ze ieder hun eigen leven opgebouwd. Dan doen Emma en Sofie beiden een ontdekking. Waar Emma open is over wat ze heeft meegemaakt en zelfs nieuwsgierig is naar de reactie van haar familie, houdt Sofie haar ontdekking geheim. Totdat er iets gebeurt waardoor ze er wel voor uit móét komen.

Dominique en Marit Uittenhaaghe zijn zelf zussen, hoewel geen tweeling. Ze debuteerden met *Lieve zus*, een autobiografische roman over een bijzondere zussenband. Het samen schrijven beviel deze zussen zo goed dat ze ermee verder wilden. *Dubbeltang* is hun tweede roman als schrijversduo.

Z&K

ISBN 978 94 0190 508 4 NUR 344

9 789401 905084

www.zomerenkeuning.nl